

A woman with long dark hair, wearing a long, flowing, light-colored dress, is seen from behind, dancing in a field of green grass with small white flowers. The background is a soft, hazy sky with a large, bright, glowing full moon. The overall mood is romantic and ethereal.

DOCHTER van de maan

Hij ziet haar
dansen in het
maanlicht
en is op slag
verliefd...

Reina Crispijn

DOCHTER VAN DE MAAN

Reina Crispijn

Dochter van de maan

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 771 2
e-ISBN 978 90 5977 783 5
ISBN Grote Letter 978 94 0190 148 2
NUR 340

Omslagontwerp: Villa Grafica

© 2013 Reina Crispijn/Zomer & Keuning, Utrecht

www.reinacrispijn.nl
www.kok.nl

Alle rechten voorbehouden

PROLOOG

De kleine jongen stond gevangen in een brede baan namiddaglicht die door het hoge raam de kamer binnenviel. Hij keek naar de stofjes die langzaam naar beneden dwarrelden. Een sliert sigarettenrook slingerde als een geest uit de fles omhoog en loste op in het zonlicht.

Het nieuws was bij hem ingeslagen als een bom. Hij had de woorden gehoord, maar hun betekenis was niet tot hem doorgedrongen. Het staren naar de neerdwarrelende stofjes bood hem een soort bescherming, waardoor de vreselijke boodschap op een afstand bleef.

‘Je moet nu flink zijn.’ De stem van zijn vader aarzelde even. ‘Ze is naar de sterren gegaan.’

Naar de sterren, vroeg de jongen zich verbaasd af, ging je naar de sterren als je dood was? ’s Nachts had hij weleens naar de sterren gekeken. Hoe langer je keek, hoe meer er tevoorschijn kwamen, tot je er duizelig van werd, maar nog nooit had hij iemand naar de sterren zien opstijgen, nog nooit.

Heel langzaam drong de werkelijkheid tot hem door. Zijn moeder, de enige die echt van hem hield, was weg. Nooit zou hij meer bij haar wonen in hun vertrouwde huis; nooit zouden ze meer samen iets doen; voortaan zou hij alleen maar die vreselijke vriendin van zijn vader zien. Voorzichtig draaide hij zijn hoofd en hij keek naar de vrouw op de bank. Een golf van misselijkheid, die een scherpe, zure smaak in zijn mond teweegbracht, kwam over hem. Sinds dat ellendige mens hun leven was binnengetrokken, ging alles fout. Mama had haar een ‘nachtmerrie’ genoemd. Hij wist niet wat een nachtmerrie was. Dat moest vast iets vreselijks zijn: een griezelig spook in een zwarte jurk met zwaaiende armen uit wijd wapperende mouwen en handen die op

akelige grijpklauwen leken.

Hij slikte de plotseling opkomende tranen weg, want huilen deed hij niet, nooit!

‘Wat kijk je?’ vroeg de vrouw op de bank. Ze trok haar wenkbrauwen op; haar langwerpige, bruine ogen glinsterden. Haar lichaamsvormen waren hoekig, strak, zonder enige warmte. De rook van de sigaret in haar bungelende hand verpestte de lucht en deed hem onderdrukt kuchen. De vrouw wipte met een stakerig, zonnebankbruin been dat over het andere was geslagen, langzaam op en neer. Tussen de bandjes van de zwarte, hooggehakte lakleeren sandaal glinsterden felrood gelakte nagels. Net bloed, dacht de jongen, en hij zweeg.

‘Hoor je niet wat Melanie vraagt?’ vroeg zijn vader.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde hij en hij sloeg zijn ogen neer.

‘Wat weet je niet?’

‘Wat ik moet zeggen.’

‘Mama is er niet meer, maar Melanie gelukkig wel. Zij wordt je nieuwe moeder... mama Melanie.’

Nooit wordt die nachtmerrie mijn moeder, dacht de jongen. Kon hij maar weglopen, maar hij wist niet waarnaartoe. Had zijn vader deze afschuwelijke vrouw maar nooit een lift gegeven, dan zouden ze nu nog een vrolijk gezin zijn geweest en had mama vast nog geleefd.

HOOFDSTUK 1

Frederique de Tavenir liep door de gang en opende de voordeur. Diep ademde ze de frisse ochtendlucht in. Dit was voor haar de mooiste tijd van de dag. Ze keek naar de vroege morgenzon die de hemel met oranjeroze en zachtgele vegen beschilderde. Wel-dra zouden de geheimzinnige nevelsluiers die nu nog over het land hingen, oplossen in de warmte van de zon, maar zover was het nog niet.

In het lagergelegen dorp St. Étienne-les-Orgues kwam het leven langzaam op gang. Het geluid van een ijl kleppende torenklok zweefde boven de huizen, een hond sloeg aan en een maaimachine kwam ronkend op gang. Het leven in het zuiden van Frankrijk begon al vroeg. Dat moest wel, want door de felle hitte van de zon viel het leven in het dorp 's middags volledig stil. De deuren en raamluiken gingen dan dicht en de nauwe straten boden een doodse aanblik.

Frederique opende alle ramen zodat de koele lucht door het huis kon stromen. Toen liep ze naar de keuken, ze zette een ketel water op het fornuis, dekte de tafel met een blauw Provençaals kleed en zette een stapel borden in het midden. Daarna plaatste ze een schaal met verse croissants, een paar potten jam, wat kaas en een bak met bestek op de tafel. Iedereen die beneden kwam, moest zelf maar een bord pakken en zich bedienen van brood met beleg.

Frederique wilde net thee zetten, toen er een geluid bij de deur klonk. Ze draaide zich om. Een glimlach verscheen op haar gezicht. In de deuropening stond een tengere, jonge vrouw met schouderlang, koperblond, krullend haar en opmerkelijke grijze ogen die aan helder water deden denken.

'Jou had ik nog niet verwacht, chérie,' zei Frederique tegen haar kleindochter.

‘Waarom niet, gran?’

‘Ik dacht dat je wel wilde uitslapen. Ik zag je vannacht namelijk’ – de stem van de oude dame haperde even – ‘dansen.’

‘Je zag me dansen.’ Lunia keek haar grootmoeder betrapt aan. Vervelend, ze wilde alleen voor zichzelf dansen en niet voor de nieuwsgierige ogen van anderen.

‘Mocht ik het niet zien?’

De jonge vrouw haalde haar schouders op. ‘Och... Ik ben altijd bang dat mensen me vreemd zullen vinden, maar ik dans nu eenmaal graag in het maanlicht. Dat gevoel van vrijheid...’

‘Je hoeft niets uit te leggen,’ onderbrak Frederique haar snel. ‘Ik begrijp je wel en ik vind je niet vreemd. Dans je zomaar of dans je op muziek?’

‘Ik dans op muziek van mijn iPod. Popmuziek, maar soms ook klassiek.’

Lunia keek naar buiten. De bloeiende lavendel lag als paarse tapijttrollen over de heuvels, klaar om geogst te worden. Jammer dat ze over een week alweer weg moest, maar haar vakantie was voorbij. Ze mocht beslist niet te laat komen bij haar baas, want dan kon ze fluiten naar haar baantje op het administratiekantoor, hoe geestdodend het werk ook was. Hopelijk was het voor tijdelijk, als je drie jaar tenminste tijdelijk mocht noemen. Ging die afschuwelijke crisis nu maar eens voorbij...

‘Lunia?’ klonk de stem van haar grootmoeder.

Vragend keek Lunia haar aan.

‘Wanneer moet je weer weg, vroeg ik.’

‘Volgende week maandag.’

‘Waarom verhuis je niet naar Frankrijk? Je bent hier geen vreemde. Iedereen in het dorp kent je.’

‘Hier heerst ook werkeloosheid, gran. In Nederland heb ik tenminste een baan.’

‘En wat voor een.’ Er klonk een smalende ondertoon door in Frederiques stem. ‘Waarom heb je in vredesnaam die kunstopleiding gevolgd? Er is geen droog brood in de kunst te verdienen.’

‘Toen ik eraan begon, was er nog geen crisis.’

‘Je weet toch, chérie, dat je ook zonder baan hier welkom bent,’ merkte Frederique op. ‘Dan zorg ik toch voor je.’

‘Zou je het zelf willen, gran, afhankelijk zijn van iemand?’

‘Nee, je hebt gelijk.’

Lunia keek naar haar grootmoeder en glimlachte even. Ze was een lange, slanke vrouw met lichtbruin haar dat in een kunstige wrong was gedraaid, een koel gezicht met lichtblauwe ogen en een smetteloze huid waarin nog geen rimpel te bekennen was, hoewel ze al ver in de zeventig was. Meestal droeg ze een spijkerbroek en een ruimvallend overhemd over een T-shirt. Je kon Frederique beslist geen oma noemen. Oma’s waren lieve, oude dames met grijze kapseltjes die vaak op kleinkinderen pasten. Frederique mocht dan oud zijn, ze was beslist niet lief en zeker niet grijs, want ze had zich voorgenomen haar haren tot aan haar dood te kleuren. Het woord ‘grootmoeder’ was ook niet van toepassing op haar. Bij dat woord dacht Lunia onmiddellijk aan het sprookje van Roodkapje: ‘Grootmoeder, wat heb je grote oren’. Frederique zou de laatste zijn die zich door een wolf (‘Lieve kind, een wolf is gewoon een hond, hoor!’) liet pakken. Het Franse *grand-mère* was te lang. Bleef over het Engelse *gran* of *granny*, woorden die een zekere scherpte bezaten en hardheid, de hardheid van steen, van graniet, en die daarom zo goed bij Lunia’s grootmoeder pasten. Frederique was een bijzondere, sterke persoonlijkheid met een onwrikbaar karakter.

In de verte klonk het geluid van een rinkelende fietsbel.

‘Daar zul je de post hebben.’ Frederique stond op en liep met lenige passen door de lange gang naar de open voordeur.

Een postbode op zijn fiets zwoegde met veel misbaar door de dikke laag grind die voor de ingang van het huis lag.

‘*Bonjour, madame,*’ groette hij toen hij van zijn fiets was gesprongen. Hij greep in zijn tas en haalde er een stapeltje post uit. ‘*Voilà, pour vous.*’

‘*Merci, monsieur,*’ zei Frederique.

De man reed weg, terwijl de vrouw naar binnen liep en intussen de post doorkeek. Er zat een rouwkaart tussen.

‘Wie o wie,’ mompelde ze voor zich uit.

‘Wat is er aan de hand? Je kijkt zo ernstig,’ merkte Lunia op toen haar grootmoeder de keuken binnenkwam.

‘Een rouwkaart,’ antwoordde Frederique en ze opende de envelop. Haar ogen gleden razendsnel over de crèmekleurige kaart.

‘t Is niet waar,’ zei ze vervolgens. ‘Al twee weken dood en nu pas

een kaart.’ Ze overhandigde de rouwkaart aan haar kleindochter. ‘Arabella de Tavenir?’ riep Lunia verbaasd uit. ‘Oudtante Arabella? Was ze dan ziek?’

Frederique haalde onverschillig haar schouders op. ‘We hadden al jaren geen contact meer met elkaar.’ Ze kneep haar ogen halfdicht: dikke Arabella vol jaloezie, altijd geniepig grinnikend om de narigheid van andere mensen. Wat had ze graag eens op dat mens los willen timmeren.

‘Dat heb ik nooit van jou begrepen, gran. Waarom heb je haar nooit meer uitgenodigd op de familiereünie na de dood van grootvader Jon? Wat is er in vredesnaam gebeurd dat je haar zomaar buiten de familie plaatste?’ onderbrak Lunia haar gedachten.

‘Omdat ik vanaf het eerste moment dat ik haar zag...’ Frederique maakte de zin niet af maar keek afwezig voor zich uit, alsof ze diep in het verleden dook. Haar ogen begonnen venijnig te schitteren, ze kneep haar lippen vast op elkaar.

Het bleef stil.

Met verbazing keek Lunia naar het gezicht van de oude vrouw. ‘Had je zo’n hekel aan haar?’ vroeg ze toen bijna fluisterend.

‘Arabella de Tavenir, alleen die naam al: Arabella!’ zei Frederique minachtend.

‘Maar daar kon zij toch niets aan doen? Haar ouders hadden haar toch die naam gegeven?’ merkte Lunia verbaasd op.

‘Ja, maar die naam paste precies bij dat kermismens,’ zei Frederique onredelijk. ‘Het was een aanstellerige, roddelachtige, leugenachtige meid. Altijd maar manipuleren en de waarheid een kwartslag draaien. Wat haatte ik dat mens. Haar pogingen om Jon en mij uit elkaar te drijven... Maar het is haar niet gelukt!’ Het laatste zinnetje kwam er voldaan uit. Ze keek haar kleindochter aan. ‘Je grootvader liet zich niet manipuleren. Hij kende de streken van zijn zuster.’

‘Maar ik vraag me af of hij zijn zusje uit de familie had gezet,’ merkte Lunia op.

‘Nee, dat zou hij niet hebben gedaan,’ gaf Frederique onverschillig toe. ‘Daarvoor was Jon veel te zachtaardig.’

En jij bent veel te hard, dacht Lunia. Ze was geschrokken van haar grootmoeder die in staat bleek te zijn tot zo veel haat, zo

zonder enige genade. Oude mensen werden toch in de loop van de tijd milder? Waarom Frederique dan niet? Zat de haat dan zo verschrikkelijk diep? Zelfs nu, bij de dood van haar schoonzuster, toonde ze geen spoor van medelijden of berouw.

Een huivering gleed over Lunia's rug. Ze hield niet van haat en alles wat daarmee te maken had. Weer keek ze naar de kaart. Twee weken te laat, waarom? Had haar oudtante dan zo'n hekel aan de familie gehad? *In besloten kring begraven*. Wie was er dan wel bij geweest? Zou er iemand aan het bed hebben gezeten om het sterven voor haar oudtante iets draaglijker te maken en om daarna te rouwen over haar dood? Een executeur-testamentair die de begrafenis had geregeld. Wat een eenzaam en armzalig einde van een mensenleven. Het vloog haar naar de keel.

'Je hebt evengoed een kaart gekregen,' zei ze met geknepende stem. 'Misschien dacht Arabella wel dat ik door spijt of berouw zou worden overmand bij het lezen van haar overlijden. Vergissing, ik voel alleen maar opluchting. Kom, chérie, leg die kaart weg, neem maar een heerlijke croissant. Ze zijn nog warm.' Frederique ging over tot de orde van de dag, maar Lunia was gegrepen door de dood van haar oudtante. Nog zag ze Arabella zitten in de grote pauwentroon van donkerbruin rotan tussen de grijsgroene, knoestige olijfbomen, gekleed in kleurrijke kleding met ruches, strikken en linten als een soort oeroude zigeunerconingin. Arabella, altijd overdreven zwaaiend met een waaier, waarheen ze ook ging; Arabella, het zwarte schaap van de familie, hoewel ze gekleed ging in kleurige kleding. Lunia had haar aardig gevonden, vooral die ene keer...

Iedereen was aanwezig bij de familiereünie in St. Étienne-les-Orgues, waar de grootouders van Lunia woonden. Het grote huis lag op de Lavendelroute en had zes kamers en twee badkamers. Het was omgeven door een grote tuin waarin aromatische planten en diverse rozensoorten overvloedig bloeiden. Rondom de tuin stonden cipressen en oude, knoestige olijfbomen. Lunia was net zes jaar geworden.

Op een dag zat de hele familie bij elkaar op het grote terras achter het huis, met uitzondering van grootmoeder Frederique en Lunia's ouders. Er hing een vreemde sfeer. Grootvader Jon nam Lunia op zijn knie. 'Wat zou je ervan zeggen als je een poosje bij opa en oma mocht blijven?'

*Verwonderd keek Lunia hem aan. 'Ik hoor toch bij papa en mama?'
Waarom werd het zo stil en waarom keek iedereen nu zo verlegen voor
zich uit?*

*'Jawel, natuurlijk hoor je bij je vader en moeder. Maar zou je het wel
leuk vinden als opa en oma een tijdje voor je zorgen?'*

*Lunia haalde haar schouder tjes op. 'Ja,' antwoordde ze toen aarzelend.
Opa was wel erg lief, maar oma Frederique was zo streng...*

*'Goed, dan mag jij een tijdje bij ons logeren. Misschien kun je wel naar
de school hier in het dorp.'*

*Lichte paniek sloeg toe. Haar vriendinnetjes in Nederland... haar juf
van school... haar kamer met de poppen... en dan die vreemde taal.*

'Maar ik spreek toch geen Frans?' vroeg ze een beetje angstig.

*'Och lieverd, dat leer je in een paar weken. Je bent zo knap,' ant-
woordde grootvader Jon en hij gaf haar een dikke knuffel. 'Alles komt
goed, meisje,' fluisterde hij in haar oor.*

*Plotseling klonken er luide stemmen, alsof mensen ruzie met elkaar
hadden.*

*Oudtante Arabella stond op. Ze droeg een felrode jurk met een rok die
uit gerimpelde, kleurige stroken bestond. In haar opgestoken kapsel
prijkte een grote Spaanse kam met een kleine zwarte sluier waardoor ze
precies op een propperige flamencodanseres leek.*

*'Zullen wij even een wandelingetje in de tuin maken, Lunia?' vroeg ze
vriendelijk. 'Dan vertel ik je ondertussen een verhaaltje... over Vrouw
Holle. Ken je dat?'*

*Lunia schudde ontkennend haar hoofd. Ze liet zich van de knieën van
haar grootvader glijden en greep de hand van oudtante Arabella. Lunia
vond het net een zacht kussentje.*

*'Kom maar mee,' zei Arabella. Samen wandelden ze de tuin in, die
altijd wat geheimzinnig werd als de schemering inzette.*

'Er was eens...' begon Arabella.

Lunia werd helemaal rustig van de kalme, vriendelijke stem.

*Maar na een kwartier werd de rust verstoord doordat grootmoeder Fre-
derique haar naam riep vanaf het terras.*

*'Je moet gaan, liefje, je oma roept je. Straks ga ik verder met het ver-
haal. Afgesproken?'*

*Lunia knikte en liep de tuin door naar het huis, waar haar grootmoe-
der stond te wachten. 'Lunia, je moet even flink zijn, want we gaan
afscheid nemen van je vader en moeder.'*

Vol onbegrip keek het kind haar grootmoeder aan. 'Afscheid nemen? Ik ook? Waar gaan papa en mama dan naartoe? Mag ik niet mee?' Frederique zuchtte. 'Jouw ouders gaan een reis maken, een heel lange reis... om de wereld... met de motor.'

'Waarom?'

'Omdat... Ze willen de hele wereld rondreizen om vrienden te maken en ervoor zorgen dat er nergens meer oorlog komt.' Er verscheen een sarcastische trek om de mond van Frederique. 'Daar kunnen ze geen kleine meisjes bij gebruiken.'

'Waar moet ik dan naartoe?'

'Fij mag bij ons blijven. Opa en ik zorgen voor je totdat je vader en moeder weer thuis zijn. Kom.' Frederique nam Lunia bij de hand en liep naar de voorkant van het huis, waar de ouders van Lunia stonden te wachten. Ze waren gekleed in leren pakken en droegen vizierhelmen onder de arm. Ze hadden bijna van iedereen afscheid genomen.

Haar moeder stoof op haar af, legde de motorhelm op het grind en sloeg de armen om haar heen. 'Schatje, we blijven niet lang weg. Je mag heerlijk bij opa en oma blijven. Wat een verwennerij, hè? En elke dag zullen we je een kaartje sturen. Lief zijn voor opa en oma, hè. Dag schat.' Ze kuste haar dochter, zette de helm op en liep naar de motor.

Ook haar vader sloeg de armen om Lunia heen. 'Zoet zijn, pop,' zei hij kort. Hij gaf haar een kus, draaide zich om en ging terug naar de motor. Daar zette hij de zwarte integraalhelm op zijn hoofd, ging zitten op de motor en startte.

Een brede armzwaai, opspattend grind, motorgeronk, rookwolken uit een uitlaat... Haar ouders reden weg. Weldra was het rode achterlicht uit het zicht verdwenen.

Lunia werd overvallen door een eindeloos gevoel van verlatenheid en heimwee. Ze wilde huilen, maar durfde niet. Wat zou oma Frederique dan wel niet zeggen?

Die nacht kon ze niet slapen. Waar waren haar ouders nu en waarom had zij niet mee mogen gaan? Lunia had toch makkelijk tussen hen in kunnen zitten? Dat deden ze toch altijd? Waarom dan nu niet? Ze kroop uit bed en liep naar het raam. Beneden lag de stille tuin, verlicht door een grote, bleke maan. Geen vogel was meer te horen. Lunia tripte de kamer uit, de gang door, de trap af en deed de keukendeur, die nooit op slot zat, open. Op haar tenen sloop ze naar de tuin, die baadde in het

maanlicht. Daar begon ze voorzichtig te dansen. Ze bewoog sierlijk haar armen in de lucht en maakte elegante danspassen, alsof ze een echte ballerina was. Het leek of alle zorgen zomaar wegvloeiden uit haar hoofd. Er was geen afscheid meer dat schrijnend pijn deed, geen heimweegevoel, alleen maar de heldere hemel met de vriendelijke maan en gras dat zacht kriebelde onder haar voeten.

Plotseling stootte haar voetje tegen een scherpe, hoekige steen die half verborgen lag op het gras. De pijn sneed door haar heen. Ze keek... Bloed! Ze was vuurbang voor bloed. Iemand moest haar helpen, voor ze doodbloedde. Ze hinkelde terug naar het huis. Wie moest ze wakker maken? Opa Jon, maar dan was oma Frederique ook wakker en dan... Nee, beter van niet.

Ze klauterde de trap op. De treden kraakten. Een deur ging open en een kleine, gezette gestalte stond in een verlichte deuropening.

'Ben jij dat, Lunia?' vroeg Arabella fluisterend. 'Wat is er gebeurd?' Lunia zuchtte opgelucht. Oudtante Arabella... Die zou niet kwaad worden, die wilde haar vast wel helpen.

Arabella, gekleed in een wijde zijden nachtpon, trok haar mee naar de badkamer en maakte het wondje schoon. Toen deed ze er een pleister op. 'Hoe is dat zo gekomen?' informeerde ze.

'Ik kon niet slapen. Toen ben ik naar beneden gegaan, naar de tuin. En daar heb ik gedanst... in het maanlicht.'

'Doe je dat wel meer?'

Lunia knikte. 'Dan word ik helemaal blij en hoef ik niet meer aan nare dingen te denken.'

'Zoals het afscheid van je vader en moeder,' merkte Arabella begrijpend op. 'Je mist ze natuurlijk erg. Maar lang zullen ze niet wegblijven. Ze kunnen echt niet zonder jou, omdat ze van je houden. Wil je misschien even bij mij in bed?' vroeg ze een beetje aarzelend.

Lunia knikte.

Even later lag ze in bed tegen het zachte lichaam van oudtante Arabella. Ze rook een beetje geheimzinnig, kruidig, en Lunia snoof diep de geur in. 'Lekker,' zei ze.

'Majazeep,' legde Arabella uit. 'Een heel oud zeepmerk.'

Het bleef even stil. Lunia voelde zich veilig. Als tante Arabella nou eens in St. Étienne-les-Orgues bleef... Wat zou dat fijn zijn. Met haar ogen wijd open keek ze naar de volle maan die als een lichtgele lampion aan de hemel stond.

‘Zal ik een liedje voor je zingen?’ vroeg Arabella. ‘Misschien val je dan vanzelf in slaap.’ Met zachte, wat trillende stem begon ze te zingen:

*‘Lunia, Lunia, dochter van de maan,
Zie je al die sterren aan de hemel staan?
Dans maar, Lunia, dans maar in het gras zo zacht.
In het tovermaanlicht dat ’s nachts op je wacht.’*

‘Wat een mooi liedje. Heb je dat nu zelf gemaakt?’ vroeg Lunia verrast.

‘Ja. Ik kan heel snel een liedje maken, zoals andere mensen uit hun hoofd piano kunnen spelen.’

‘En dit liedje gaat over mij.’

‘Ja,’ antwoordde de vrouw weer.

‘Dus ik ben een dochter van de maan?’

‘Niet echt. Zo noem ik je, omdat je danste in het maanlicht.’

Lunia glimlachte blij. Ze was een dochter van de maan... Maar dat mocht verder niemand weten. ‘Dat blijft wel ons geheim, hè?’ vroeg ze.

‘Dat blijft altijd ons geheim,’ bevestigde oudtante Arabella.

‘Ik vind je lief,’ zei Lunia doezelig. Nog één keer opende ze haar ogen en ze keek naar de maan. ‘Dochter van de maan,’ mompelde ze. Een glimlach verscheen op haar gezicht. Toen zakte ze weg in een diepe slaap.

‘Jij mocht haar wel, hè,’ constateerde Frederique terwijl ze haar kleindochter nadenkend opnam.

‘Ja,’ antwoordde Lunia kort.

‘Ik begrijp je niet.’

De jonge vrouw zuchtte even. ‘Gran,’ zei ze toen, ‘tante Arabella was altijd erg aardig voor me. Ze vertelde me verhaaltjes als ik niet in slaap kon komen, vooral die eerste dagen nadat papa en mama weg waren gegaan. Ik voelde me zo alleen.’

‘Sliep je dan bij haar?’ vroeg Frederique met een trek van afkeer op haar gezicht.

‘Ja.’

‘Waarom kwam je niet bij mij?’

Klonk er werkelijk jaloezie door in de stem van haar grootmoeder?

‘Jij lag toch al met grootpapa Jon in bed. Om twee mensen wakker te maken... Zo groot was jullie bed niet en tante Arabella was altijd wakker,’ antwoordde Lunia schouderophalend. ‘Granny, kijk nou niet zo jaloers. Ik houd echt hartstikke veel van jou,’ merkte ze vervolgens lachend op. ‘Wees blij dat ik jullie niet wakker maakte. En jij was toch later degene die ik altijd in vertrouwen nam? Ik weet nog dat ze me in het begin plaagden op school, omdat ik de taal niet goed sprak, en natuurlijk vanwege mijn rode haar.’

‘Koperblond,’ verbeterde Frederique haar snel.

‘Oké, koperblond. Jij maakte vakkundig een eind aan die plagerijen. Niemand durfde meer iets uit te halen nadat jij een keer op school was geweest. Waar heb je mee bedreigd?’

Frederique glimlachte. ‘Ik zou het niet meer weten. Wat lijkt je anders sprekend op je grootvader. Die reageerde altijd op dezelfde manier als jij.’ Toen vroeg ze aarzelend: ‘Mis je je ouders nog weleens?’

‘Het is zo lang geleden. Ik herinner me vaag iets van hen. Wel weet ik dat ik in het begin een vreselijke heimwee had, maar hoe langer ze wegbleven, hoe minder ik aan hen dacht. Wat ik erg vond, was dat ze steeds minder kaarten stuurden. Het leek wel of ik niet meer bestond, of ze me vergeten waren. Maar gelukkig had ik jullie. Betere plaatsvervangers had ik niet kunnen krijgen. Het hielp ook dat ik hier op school ging en veel Franse vriendinnetjes had die ik altijd mee naar huis mocht nemen. Jullie hebben geweldig voor me gezorgd. Ik mocht mee om de lavendeloogst binnen te halen en jij ging overal met me naartoe. Toen dat bericht kwam dat papa en mama verongelukt waren in Thailand, vond ik dat natuurlijk erg, maar ik was er niet ondersteboven van. Ik had jullie toch?’

‘Ach, chérie,’ zei Frederique. Ze deed moeite om haar tranen tegen te houden. ‘Nou, laten we maar gaan eten,’ vervolgde ze snel.

Lunia lachte. ‘Vooral niet laten merken dat je ontroerd bent, gran,’ zei ze een beetje plagend. ‘Stel je voor dat iemand je tranen ziet.’

‘Ja, het is nu wel genoeg, hoor,’ zei haar grootmoeder, die zich even met haar houding geen raad wist.

Lunia liep op haar toe en sloeg de armen om haar heen. ‘Lieve

Frederique, ik houd zo vreselijk veel van je. Je was een moeder en na de dood van opa Jon ook nog eens een vader voor me. Ik zal het nooit vergeten. Geen oudtante Arabella kan daartegen op.' Ze gaf haar grootmoeder een kus op haar wang en liet haar los. 'Weet je wat me altijd verbaasd heeft?' vroeg ze toen.

'Vertel.'

'Toen tante Arabella niet meer kwam, heb ik haar twee keer een briefje gestuurd. Ik vond het niet leuk dat ze niet meer kwam. Nooit heb ik antwoord gekregen.'

'Typisch Arabella,' vond Frederique.

Maar daar was Lunia het niet mee eens. Arabella was juist heel attent. Ze keek haar grootmoeder onderzoekend aan. Had zij soms... Nee, dat kon Lunia zich niet voorstellen. Haar grootmoeder mocht dan hard zijn, ze was beslist niet stiekem.

'Gran, na het eten ga ik even naar Angèle om afscheid van haar te nemen...'

'... en van de baby,' maakte Frederique de zin af.

'O, het is zo'n schatje, gran.'

'Wordt het niet eens tijd dat jij op zoek gaat naar een echtgenoot?' vroeg Lunia's grootmoeder.

'Nee, ik moet ertegenaan lopen, anders hoeft het niet.'

'Dus voor jou geen bezoekje aan een datingsite?'

'Nee, dat lijkt me helemaal niets. Dan moet je uit met een volkomen vreemde.' Lunia huiverde.

'Welnee, je hebt toch eerst uitgebreid kennisgemaakt met elkaar via de mail of chatten?'

'Niets voor mij. Op een dag loop ik gewoon tegen de ware aan en dan weet ik onmiddellijk: dit is 'm.'

'Wat ben je toch ongenueeslijk romantisch. Net je grootvader.'

'Wist die het ook meteen toen hij jou ontmoette?'

Frederique knikte glimlachend. 'En ik ook. Ik heb geen moment getwijfeld.'

'Zo wil ik het ook. O, als ik bij Angèle ben geweest, loop ik ook nog even naar de kerk om voor een laatste keer op het orgel te spelen, tenminste, als de nieuwe pastoor het goedvindt.'

'Vast wel. Ik geef elk jaar een behoorlijke som geld aan die kerk, dus de pastoor weet wel aan welke kant zijn boterham gesmeerd wordt.'

‘Je bent toch ook wel wat berekenend,’ merkte Lunia op. Frederique haalde lachend haar schouders op. ‘Voor wat hoort wat,’ zei ze luchtig. ‘Ik snap nog steeds niet waarom je orgel spelen zo leuk vindt.’

‘Maar gran, je denkt toch niet dat ik alleen maar kerkmuziek speel? Er bestaat echt nog wel iets anders. Je moet eens de naam van Carol Williams op YouTube intikken en klikken op *The flight of the Bumblebee on Pedals*. Gran, je weet niet wat je hoort en ziet. Geweldig.’

‘Ik zeg al niets meer. Ga jij straks maar lekker naar de kerk,’ zei Frederique. ‘Waarom wilde jij eigenlijk niet naar het conservatorium? Je bent er muzikaal genoeg voor.’

‘Dat was niks voor mij. Urenlang oefenen... Ik moet er niet aan denken. Daarvoor heb ik niet genoeg discipline. Orgel spelen moet een hobby blijven.’

‘Jij kent jezelf het beste,’ vond Frederique.

Een week later later reed Lunia Nederland binnen. De druilerige regen had het landschap veranderd in een treurig impressionistisch schilderij. Wat een verschil met Frankrijk, dacht Lunia. Daar zag ze bijna altijd een stralend blauwe lucht, het dorp dat in het warme zonlicht een dromerige aanblik kreeg, maar bovenal de paarse lavendelvelden op de licht glooiende heuvels die de omgeving domineerden. Kon ze Nederland maar voor Frankrijk verruilen, maar ze wilde haar grootmoeder absoluut niet tot last zijn. Lunia zuchtte diep. Dat werd weer wennen op het flatje in Apeldoorn, wist ze.

De straat lag er grauw en naargeestig bij, met verwaarloosde grasperken vol zwerfafval die tussen de huizen en flatgebouwen lagen. Toen ze haar auto geparkeerd had en alvast twee tassen uit de achterbak had gehaald, liep ze naar de flat. In de hal bij de ingang opende ze haar postbus. Er lag maar een kleine stapel post die voornamelijk bestond uit rekeningen, een paar ansichtkaarten, een stel folders van energiemaatschappijen met de boodschap hoe goedkoop ze wel waren, en een stel brieven.

Onderweg naar de etage van haar flat keek ze het stapeltje door. Vooral een grote envelop wekte haar nieuwsgierigheid op. Toen ze binnen was, ritste ze de envelop open.

Plotseling hield ze haar adem in. Twee brieven gleden eruit: een met een dunne, lichtgrijze rand en de andere een zakelijk uitzien- de, langwerpige envelop. De eerste brief herkende ze als de rouw- kaart van oudtante Arabella, maar de zakelijke brief kwam haar onbekend voor.

Ze draaide hem om. De afzender was een notariskantoor uit Landsend. Dat was toch de plaats waar oudtante Arabella haar leven had doorgebracht? Landsend... Ze was er nog nooit ge- weest. De afstand vanuit Frankrijk was te groot geweest. Trou- wens, toen ze twaalf was en naar Nederland moest verhuizen om het voortgezet onderwijs te volgen, was Arabella al een tijdje uit haar leven verdwenen. Eigenlijk jammer. Lunia had haar best eens willen bezoeken, maar dat was nu te laat. Maar waarom had zij een rouwkaart gekregen, vroeg ze zich verbaasd af, wat had zij te maken met notariskantoor Kemink & Dantuma en hoe waren ze aan haar adres gekomen?

Haar ogen vlogen over het papier. Een trek van verbazing ver- scheen op haar gezicht. Of ze een afspraak wilde maken met het notariskantoor vanwege de erfenis van mevrouw Arabella Nicolie- ne de Tavenir.

Was Lunia een van de erfgenamen? Ze kon het bijna niet gelo- ven. Hoelang was het niet geleden dat ze haar oudtante voor het laatst had gezien? Dat moest tijdens de begrafenis van grootvader Jon geweest, toen zij net elf was geworden. Oudtante Arabella had de aandacht getrokken van alle begrafenisgangers. Ze was uitgedost in een zwarte jurk die aan de mouwen en hals versierd was met dubbele ruches. De rok van de jurk bestond uit wijd uit- staande stroken. Over haar hoofd had ze een zwart kanten man- tilla gedrapeerd. Oudtante Arabella had eruitgezien als een reusachtige lampenkap.

Nog herinnerde Lunia zich het mededogen dat ze voelde voor de oude vrouw die zo vreselijk bedroefd was geweest, maar volledig uit de toon viel in de begrafenisstoet en dat ook merkte aan de verstolen lachjes en het neertrekken van mondhoeken van de diverse aanwezigen. Lunia was naast haar komen lopen, maar daar had Frederique bezwaar tegen gemaakt. De plaats van haar kleindochter was naast de grootmoeder, achter de kist.

Lunia had oudtante Arabella na de begrafenis niet meer gezien.

Had ze toen meteen al de familie moeten verlaten?

Plotseling verscheen er nog een beeld in haar gedachten. De begrafenis was voorbij, het was laat in de avond en iedereen was al naar bed. Ook Lunia lag in bed, maar ze was wakker geworden door het geknetter van vlammen en een oranje schijnsel dat langs haar raam flakkerde. Half slapend was ze naar het raam gelopen. Beneden in de tuin laaide een vuur met hoge vlammen. Ineens verscheen Frederique op het terras, met in haar armen de rotan pauwentroon van oudtante Arabella. Geschokt had Lunia vanuit haar slaapkamerraam toegekeken hoe haar grootmoeder met een enorme zwaai de stoel in het vuur had gegooid. Lunia was ontsteld geweest en had er niets van begrepen. Ze zou de beelden nooit meer vergeten.

Vanaf die tijd was Arabella geen enkele keer meer bij een familie-reünie geweest. Wat zo verbijsterend was dat iedereen het normaal leek te vinden. Niemand had ooit meer verder naar haar oudtante geïnformeerd. Alsof ze al dood was. Kwam dat nu alleen door de afkeer van Frederique voor haar schoonzuster, of was er meer aan de hand?

Toen Lunia twaalf werd, ging ze naar een oom en tante in Nederland om daar het voortgezet onderwijs te volgen. Een periode die ze zo snel mogelijk wilde vergeten. Natuurlijk werd er goed voor haar gezorgd, maar van koesterende liefde was geen sprake geweest. Zo gauw Lunia achttien werd, was ze het huis uit gegaan. Ze had er geen moment spijt van gehad.

Weer keek ze naar de kaart in haar hand. Ze moest een afspraak maken, maar voor wanneer? Hoe zou haar manager reageren? Ze kwam net van vakantie terug. Nou ja, één dag erbij...

Lunia moest eerst maar de rest van de bagage uit de auto halen. Daarna was er nog genoeg tijd om naar het notaris kantoor van Landsend te bellen voor een afspraak.

Vanavond moest ze maar eens googelen waar Landsend precies lag. Ze had geen flauw idee.

Landsend bleek een vestingstadje te zijn in het hoge noorden. Het lag in het uiterste puntje van Nederland aan de grens met Oostfriesland. Aan de west- en noordkant lagen hoge kliffen die het stadje beschermden tegen de zee. In het oosten strekten zich

heidevelden en bossen uit, terwijl een meer de zuidelijke grens vormde tussen het stadje en de rest van het land. Door het meer liep een weg. Van Landsend zelf bestonden weinig afbeeldingen, alsof het weinig ruchtbaarheid wilde geven aan zijn bestaan. Wat een uithoek, dacht Lunia, maar wel spannend. Overmorgen ging ze erheen.

De afspraak met het notariskantoor was gemaakt, maar het was twijfelachtig of Lunia vrij zou krijgen van haar werk. De afdelingsmanager was op zijn zachtst gezegd op macht belust en als ze iemand dwars kon zitten, zou ze het niet laten. Het kostte Lunia inderdaad wat moeite om de vrije dag te krijgen. Voor de zekerheid had ze de rouwkaart en de brief van het notariskantoor als bewijsstukken meegenomen. Het laten zien van de enveloppen bleek ten slotte genoeg.

De volgende morgen vertrok Lunia richting het hoge noorden.

Een geërfde souvenirwinkel, een charmant stadje en een mysterieuze buurman: heerlijke ingrediënten voor een nieuwe Crispijn!

De Frans-Nederlandse Lunia de Tavenir trekt naar het afgelegen Landsend als ze een souvenirwinkel erft van haar oudtante Arabella. Het kuststadje spreekt haar aan, net als het huis van haar oudtante. Lunia ontdekt al snel dat in Landsend geen enkel geheim verborgen blijft. Behalve als het gaat om het mysterieuze verleden van Oscar Bentinck, een eersteklas charmeur die haar probeert te veroveren. Ze krijgt van iedereen om haar heen te horen dat ze hem niet kan vertrouwen, maar de reden daarvoor blijft duister. Kan ze zich aan hem overgeven? En belangrijker nog: wil ze dat wel?

Reina Crispijn heeft een beeldende fantasie. Ze schildert een stadje waar je je als lezer moeiteloos naartoe kunt laten vervoeren, samen met de romantische Lunia. Eerder publiceerde Reina Crispijn samen met haar zus Margreet onder meer *Meiden van de markt*, maar ook in haar eentje is ze in topvorm.

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 771 2 NUR 340

9 789059 7777 12